Doğan Kardeş

SAYI 31 29 TEMMUZ 1974 150 KURUŞ

KÜÇÜK RESSAM DEMET

(24. sayfamızda)

MANTAR CÜCELERİNİN YENİ SERÜVENİ

SİHİRBAZA KARŞI SAVAŞ

(20. sayfamızda)

Efsanevî Deniz Kızları Bugün Yaşıyor mu?

Deniz kızı efsanesine dayanılarak Kopenhag limanına dikilen deniz kızı heykeli.

Deniz kenarında bir taşın üzerine oturarak, yuvarlak yüzlerine dökülen pırıl pırıl saçlarını tarıyan ve şarkı mırıldanan, üst kısmı güzel bir kadın, alt kısmı ise balık olan deniz kızlarını gördüklerini iddia edenler acaba sadece bir düş mü görmüşlerdi?

Taa Eski Yunan medeniyetinden beri deniz kızları hakkında o kadar efsane yazıldı, söylendi ki, insanın inanacağı geliyor.

Birçok denizciler engin sularda gemilerine yanaşarak kendilerine gülümsiyen bir yüzle bakan acayip yaratıklardan bahsederler. Hatta bir tanesi, «sandalımıza tutunan ne olduğunu bilmediğimiz fakat deniz kızına benziyen bu yaratığın sandalımızı devirmemesi için küreğin ucuyla hafifçe itip denize düşürmek zorunda kaldık» diye anlatır.

Japon balıkçıları bir zamanlar deniz kızlarının ağlarına takıldığını iddia etmişlerdi.

Görmek yarı yarıya inanmaktır derler ama bugüne kadar ölü veya diri hiç bir balık kızı yakalanmadı.

Balık kızları tabiat alimlerini de ilgilendirmiş olacak ki, bu konuda araştırma yapanlar şu sonuca vardı: Hemen hemen insan boyunda olan deniz öküzlerinin dişileri, yavrularını beslemek için su üstüne çıkarlar. İnsan koluna benziyen yüzgeçleriyle yavrularını emzirirler.

Kızıl Deniz ve Hint Denizinde yaşayan bu memeli hayvanlar insan boyunda olduklarından deniz kızına benzetilmiş olabilirler. Güney Amerika sularında da buna benzer tüysüz, at yüzlü hayvanlar yaşamaktadır. Fakat bazıları fok balığı gibi bıyıklı olan bu mahlûkları deniz kızına benzetenlerin hakikaten büyük bir hayal güçleri varmış!

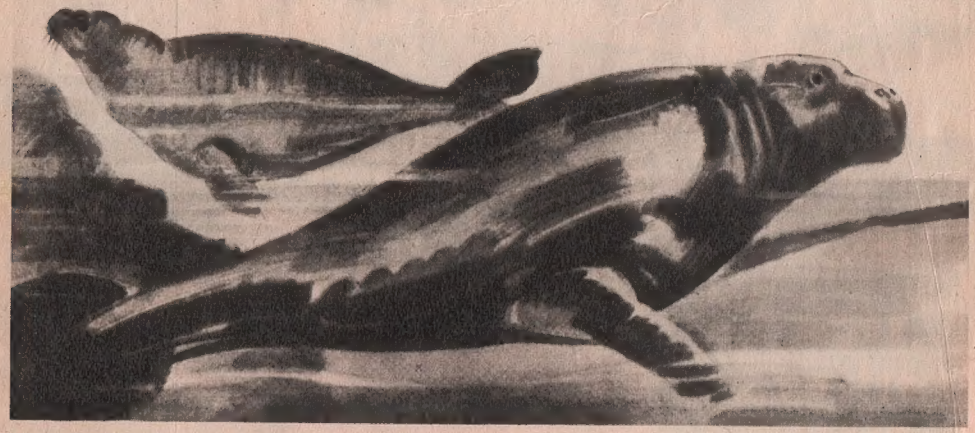

Günümüzde deniz kızlarının varolmadığı saptanmıştır. Aylarca denizde kalan balıkçıların, açık denizlerde gördükleri deniz yaratıklarını insana benzetmelerine daha olağan gözle bakılıyor.

TEHLİKE GELİYORUM DEMEZ...

Deniz mevsimi başladığı andan itibaren, sahil şehirlerinde oturan pek çok annenin kalbi de, heyecanla çarpmaya başladı, çocuklar!

Özellikle erkek çocuklar, nedense, deniz kenarında oynamaktan bir başka zevk alıyorlar. Kimi evinden izin alıp arkadaşlarıyla plaja giderken, pek çok çocuk da, annesinin haklı itirazları karşısında, hiç haber vermeden diğerlerine katılıyorlar.

Geçenlerde sahilde büyük bir kaynaşma dikkatimizi çekti... Birbirlerine sarılmış ağlaşan kadınlar, oradan oraya koşturan erkekler... Hemen bir facia olduğunu anlayıp biz de oraya koştuk.

Üç küçük, bir sandal kiralayıp denize açılmışlar. Tabii ki ailelerinden habersiz... İyice açılan çocuklar şakalaşırken kürreklerden biri denize düşmüş ve eğilip küreği almaya çalışırlarken sandal alabora olarak devrilmiş...

Çok kötü sonuçlara yol açabilecek bu kaza Allahtan ki, pek hafif atlatılmış... O civardan geçen bir motor bitkin çocukları alarak sahile getirmiş...

İşte bir facianın hikâyesi... Çok hafif atlatılan bu kaza, mutlaka o kardeşlerinize büyük ders olmuştur çocuklar... Ama önemli olan geçirilen acı tecrübelerden ders almak değil, bu olaylara yol açmamaktır...

Hepinize neşeli günler dilerim.

NUR İÇÖZÜ

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

Yaz sezonu nedeniyle bir süre için sporcularımızla yaptığımız Röportaj Kervanına ara vermek zorunda kaldık. Röportaj Kervanımıza Sonbaharda yeniden başlayacağız... Hepinize şimdiden iyi şanslar...

TIBBIN ÖYKÜSÜ

Sihirli Ellerin İyileştirdikleri

Plastik cerrahî bugün modern doktorlukta önemli bir yer kaplar. I. Dünya Savaşında gerek yangınlarda, gerek bombardımanlarda çeşitli uzuvlarını kaybeden, derisi yanan insanlar için çeşitli çareler düşünüldü. Uzun çalışmalar sonunda takma kulak, burun, çene hatta bütün bir yüz bile yapıldığı oldu.

Plastik cerrahinin tarihi çok eskilere iner. Eski Hindistan'da buna benzer tedaviler yapılıyordu. O zamanlar suç işliyenlerin burnu kesilirdi. Doktorlar kesilen yerin yeniden çıkması için alın derisinden bir parça keserek yaralı yerin üzerini kaplarlardı.

16. yy. da giderek gelişen bu metod, 20. yy. a kadar birçok ilerlemeler kaydetti. 2 cm. çapında ufak deri parçaları yaralı yerin ortasına yerleştiriliyor, aralarda kalan boşluklardan yeni deri çıkarak en sonunda yaranın kapanmasını sağlıyordu.

Kopan parmakların, yaralı burun, ağız, kulak gibi önemli uzuvların yerine onların vazifesini görecek gerek plastik, gerek canlı uzuvlar dikilebiliyordu. Hatta bugün hepinizin bildiği gibi, plastik cerrahî güzelleşmek için bile kullanılıyor; eğri burunlar düzeltiliyor, sarkık deriler gerginleştiriliyor.

Eski İtalya'da, burun veya ağızdan kopan bir parçaya, koldan yama yapılabiliyordu. Ama hastanın, deri aşılanana kadar yukarıdaki gibi hareketsiz kalması gerekti.

Plastik cerrahinin temelini teşkil eden bir yerden çıkarıp öbür yere tatbik fikri, 20. yy. da organ naklinin de mümkün olabileceğini gösterdi.

Zaten böbrek, ciğer ve guddelerin nakli yeni bir şey değildi. Fakat kalp naklini, hatta kalp ameliyatını hiç bir doktor düşünememişti. Daha doğrusu cesaret edememişti.

Bununla beraber, 1896 da bir Alman doktor kalbinden yaralı bir adamı ameliyatla iyileştirmişti. 1925'te küçük bir kızın kapanan kalp kapakçıkları açıldı. Artık doktorlar yavaş yavaş cesaretleniyorlardı. Hele kalp-ciğer makinesi icat edildikten sonra yeni bir çığır açılmış oldu.

Artık kalbin vazifesini yüklenen bu makine sayesinde doktorlar kanı boşalmış, istirahat etmekte olan kalbin üzerinde rahat rahat ameliyatlarını yapabiliyorlar. Kalp kapakçıkları ameliyatla düzeltiliyor, çok kötü vaziyette olanların yerine plastik kapakçıklar takılıyor.

1968'de Doktor Barnard ilk olarak kalp nakli ameliyatını başardı. Bir insandan diğerine takılan kalp bazen normal çalışmasına devam ediyor, bazen birkaç ay veya yıl sonra duruyordu. Fakat günümüzde her konuda ilerlemeyi amaç edinen, insanların biraz daha fazla yaşaması için uğraşanlar bugün beyin ameliyatını bile gerçekleştirmişlerdir. Hayvandan hayvana beyin nakli yapılmış, fakat bu ameliyat henüz insanlar üzerinde denenmemiştir.

Organ naklinde en büyük güçlük, vücudun yabancı bir organı kolay kolay kabul etmemesindedir. Hatta bazen kan ve hücrelerin aynı olmasına rağmen, hastanın vücudu, mikrop ve zararlı maddelerin vücuda girmesini önleyerek muafiyeti kaybetmektedir.

Takma organ ve organ nakli konusu belki henüz emekleme devresindedir. Fakat gelecek yılların neler getireceği belli olmaz.

⁂

Bugün doktorlar, hastalığı iyi etmeye çalışmaktan ziyade, hiç olmamasını garantilemenin daha emin bir tedavi şekli olduğunu söylüyorlar.

Geçen yüzyıllarda pislik ve bakımsızlık yüzünden kolera bütün insanları kırıp geçirince, sağlık tedbirleri almanın ne kadar önemli bir konu olduğu anlaşıldı. Sağlık servisleri kuruldu. Aşı mecburiyeti kondu. Kanalizasyon, su, yiyecek problemleri titizlikle incelendi. Şimdi modern hastaneler, bölge hemşireleri, eczaneler, okullarda yapılan sağlık hizmetleri sayesinde hastalıkların gelmeden önlenmesine çalışılıyor. Zamanında müdahale ve gerekli aşıların yapılmasıyla birçok hayat kurtarılıyor.

Hastalıklardan korunmak için en iyi çare okullarda sağlık konularında yapılacak eğitimdir. Örneğin sigaranın zararları küçük yaşta öğretilmek suretiyle önlenebilir. Bugün yabancı sigaraların üzerinde «sağlığınızı düşünüyorsanız içmeyin» diye bir ikaz vardır. Bu ne dereceye kadar etkili olur bilinemez ama, sigaranın ciğerlerde yaptığı tahribatı, sigara içen ve içmeyen iki insanın yüzme, koşma gibi sportif faaliyetlerdeki farkını belirten filmler okullarda gösterilirse, küçük yaşta sigara alışkanlığı önlenmiş olur.

Yüzyıllarca, kalp ameliyatının imkânsız olduğu düşünüldü. Çünkü ameliyat sırasında, kalpten beyne giden kan dolaşımının duracağından ve hastanın öleceğinden korkuluyordu.

Doktor Barnard, doktorlukta yepyeni bir çığır açmıştır.

Modern doktorluğun en önemli unsuru olan ilâçlar gerekli dozlarda kullanılmadığı zaman çok kötü sonuçlar doğurabilir.

Bir zamanların mucize ilâcı diye adlandırılan sulfamid bugün birçok yan tesiri görüldüğünden yasaklanmıştır. İlk antibiyotik olan penisilin bulunduğu zaman birçok hayat kurtarmıştı; fakat kısa zamanda yan tesirleri meydana çıktı. Penisilin'e karşı alerjisi olan bir hastaya tatbik edildiğinde, bu ilâç hastanın ölümüne bile sebep olabilir.

Doktorlukta bugüne kadar çok ilerlemeler yapılmış, çok başarılar kazanılmıştır. Kimbilir bundan 40 - 50 yıl sonra neler göreceğiz, nelere şahit olacağız...

11 MACERALAR OKULU

KAY UZUN SÜREN BİR SAKATLIKTAN SONRA, KUZENİ FRANCES' LE ANLAŞARAK MACERALAR OKULUNA GELİR. KENDİSİNDEN GİZLİ BÖYLE BİR İŞE KALKTIKLARINI ÖĞRENEN TEYZESİ İSE KAY'IN GERÇEK BİR SPORCU OLDUĞUNU ÖĞRENİNCE, O-KULDA KALMASINI KABUL EDER. KÜÇÜK KIZ İYİ BİR ÖĞRETMEN OLMAYA ÇALIŞACAKTIR.

BİR KAÇ GÜN SONRA PİPPA VE ARKADAŞLARI OKULU TERKETTİLER..

ALLAHAISMARLADIK DEMİYORUM KAY YİNE GÖRÜŞÜRÜZ.

İNŞALLAH PİPPA..

BİR SAAT SONRA, AYNI ARABA YENİ ÖĞRENCİLERİ GETİRDİ.

İŞTE YENİ ÖĞRENCİLER GELDİ... PAZARTESİYİ BEKLEYECEĞİM İLK DERSİM O GÜN...

YENİ GELENLER ÖNCEKİLERDE HİÇ BENZEMEYEN BİR MARTIK KIZLARDI.

HER ŞEY TAMAM MI?

HEY... BENİM RADYOMU SEN Mİ ALDIN GRACE?

HAY ALLAH BUNLARA BAK..

KAY KÜÇÜK ODASINA DÖNDÜ HEMEN....

ÇOK BÜYÜK BİR GÖREV DEĞİL BANA VERİLEN AMA BAŞARACAĞIM...

KAY'IN BEKLEDİĞİ GÜN GELDİ... ÜÇ KIZLA BİRLİKTE YÜRÜYÜŞE ÇIKTI..

NE OLUYOR ÇOCUKLAR NİÇİN BAĞIRIYORSUNUZ?

KAY MERAKLA YANLARINA YAKLAŞTI....

NE VAR ORADA ÇOCUKLAR?

ŞUNA BAK BUNA.... ÜZERİMİZE GELİYOR....

KAY GÜLEREK KERTENKELEYİ ELİNE ALDI...

AMAN NE İĞRENÇ ŞEY...

MİNİCİK KERTENKELE

GERÇEKTEN TABİATÇISINIZ GALİBA?

KAY KÜÇÜK HAYVANI YERE BIRAKTI...

SİZİN DE BURADA TABİATI SEVMENİZ GEREK

EVET AMA TABİATI PİKNİK YAPMAK VE RAHAT ETMEK İÇİN SEVERİZ

ARKADAŞIMIZIN HAKKI VAR

KAY YENİ GELENLERİ HAYRETLE SÜZÜYORDU...
GÜNEŞ NE FENA YAKIYOR.. CİLDİM BERBAT OLMUŞ...
RADYODA GÜZEL BİR PROGRAM VAR.. ÇOK GÜZEL...

KAY GÜLÜMSEYEREK UZAKLAŞTI.
PÜFF..
BAŞIMA AĞRILAR GİRDİ... GİDİP BAYAN HAVKES'LE GÖRÜŞSEYİM İYİ OLUR...

ERTESİ GÜN KAY İÇİN BÜYÜK BİR GÜNDÜ.. MÜDÜRE HANIMLA GÖRÜŞMEYE GİTTİ...
BİZİMLE ÇALIŞMAN ÇOK İYİ OLACAK KAY, İLERDE DAHA İYİ İŞLER YAPACAĞINA İNANIYORUM..

SONRA BAYAN HAVKES'LE DIŞARI ÇIKTILAR.
SANA NE ŞEKİLDE HAREKET ETMEN GEREKTİĞİNİ ANLATACAĞIM KAY..

BÖYLECE KAY, RESMEN İLK İŞİNE BAŞLAMIŞ OLDU...
GÖLÜ, KIRLARI, ÇİÇEKLERİ VE HAYVANLARI GÖRÜYORSUN KAY... GELEN ÖĞRENCİLERE TANITACAKSIN BUNLARI..

BELKİ GÖREVİN ZOR OLACAK AMA ÖĞRENCİLERLE İLİŞKİNE DİKKAT EDERSEN BAŞARIRSIN MUHAKKAK...

KAY, BAYAN HAVKES'İ DİKKATLE DİNLİYORDU. HER KELİME ONUN İÇİN KAÇIRILMAMASI GEREKEN ÖNEMLİ BİR ŞEYDİ...
AMA BELKİ DE HAYALLERİ BİR KUŞ GİBİ UÇAÇAKTI...

BÖYLECE ONLARA YARARLI OLACAKSIN KAY... ÖĞRENCİLER DERSLERİ SEVMİYECEKLER AMA SEN GÖREVİNİ YAP..

O ANDA..
ŞU DAĞLARA HEMEN ÇIKABİLSEK NE GÜZEL OLUR...
ACABA O DAĞLARA TIRMANMANIN GÜÇLÜĞÜNÜ BİLSELER BÖYLE DERLER MİYDİ?

DEVAMI VAR....

BALIKÇOCUK

Denizlerin Kurdu

16

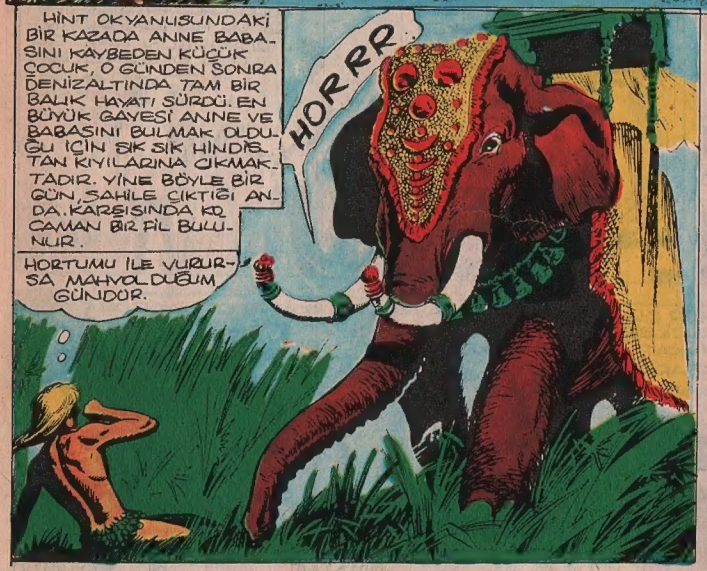

SPASS

FİYUVV
İYİ KURTULDUM. SUYA DÜŞMESEYDİM MUTLAKA BENİ ÖLDÜRÜRDÜ

ON DAKİKA SONRA SAHİLDE BİR ŞEY GÖRDÜ
ODA NE? BİR KADIN OTLARIN ÜZERİNDE HAREKETSİZ YATIYOR.

KIZI GÖRÜNCE KENDİ HİKAYESİNİ HATIRLADI.
BU BİR KARA ÇOCUĞU... BENİM GİBİ KAZA GEÇİRMİŞ... AİLESİNİ BULMASINA YARDIM EDEYİM

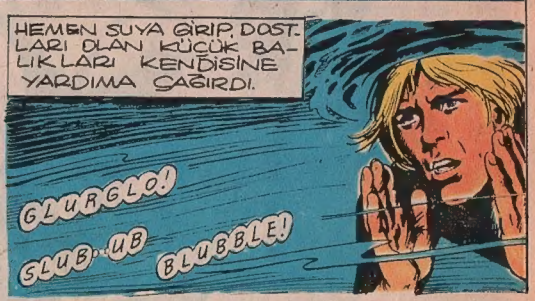
HEMEN SUYA GİRİP, DOSTLARI OLAN KÜÇÜK BALIKLARI KENDİSİNE YARDIMA ÇAĞIRDI.
GLURGLO!
GLUB..UB
BLUBBLE!

BÜTÜN BALIKLAR BİRAZ SONRA YARDIMA GELDİ.
KÖYE KADAR ONU DOSTLARIMIN GÖTÜRMESİ DAHA İYİ OLUR.
GLUGO!
RUPPLE
ROPPLE!

HİNTLİ KIZ BALIKLARIN SIRTINDA UZANMIŞ YATAR VAZİYETTE GÖTÜRMEYE BAŞLADILAR

SONRA
AHH.. İŞTE BİR KASABA... KIZI DRADA TANIRLAR HERHALDE

YAVAŞCA KIYIYA DOĞRU YÜZDÜ
HEY.. BEN BALIKÇOCUK.. BU KÜÇÜK KIZ BULDUM.
BAKIN... ÖLÜM VADİSİNDEN GELİYORLAR
PRENSESİ DE SUYUN ÜZERİNDE YATIYOR

KAÇIN KAÇIN UĞURSUZLUK GETİRECEKLER BİZE
NEREYE GİDİYORSUNUZ. DURUN... ÖNCE BENİ DİNLEYİN..

DEVAMI VAR

Bazı hareketler vardır; yaparız veya yapmaktan kaçınırız, ama nedenini bilmeyiz. Yıllar yılı süregelmiş boş inançlar ve bu çeşit garip âdetlerin kökü araştırılırsa, aslında gayet basit ve mantıklı bir sebebe dayandığı görülür. Bu serimizde, boş inançların nereden geldiğini ve nasıl doğduğunu inceleyerek, günlük hayatımızın bir parçası haline gelen bazı garip hareketlerin nedenlerini öğrenmiş olacağız.

MERDİVEN ALTINA DİKKAT!

Merdiven altından geçmek, uğursuzluk getirir derler. Hele o merdivenin tepesinde, her an aşağıya düşüp, birinin başından aşağı geçebilecek boya kutusu ile boya yapan veya su dolu bir kova ile cam silen bir adam varsa, merdiven altlarının uğursuzluğuna inanmamak elde değil!

Şaka bir yana, araştırılacak olursa, bu batıl inancın çok eskilere, kanuna bugünkü kadar riayet edilmediği ve gerçek adaletin tam olarak uygulanamadığı devirlere dayandığı görülür. Çok eskiden, yasalara uymadığı gerekçesiyle yakalanıp hapsedilen bir suçlunun, masumiyetini ispat etmesi oldukça uzun zaman alırdı. Bu yüzden, asıl suçlunun yakalanıp hapse atılmasını beklemeden, kanunu çiğneyerek, arkadaşlarının yardımıyla kaçardı.

Yüksek bir yerden kaçabilmek için en uygun araç, hiç şüphesiz ki, merdivendi. Hemen duvara yaslayıp, suçlunun aşağı inmesi sağlanır, sonra da merdiveni pencereden geri çekerek, suç delilleri de ortadan kaldırılıverirdi. O esnada oradan geçmekte olan ve bilhassa tepede olanlardan habersiz, merdivenin tam altından geçen biri, suçlunun arkadaşlarından biri zannedilerek, kanun nazarında suçlu durumuna düşerdi. Bu yüzden birçok kişi mahkemelerde sürünürdü.

Artık insanlar merdivenin lafından bile korkar olmuşlardı. Nerede bir merdiven görseler, hemen yollarını değiştirip oradan uzaklaşıyorlardı.

Gerçek sebep, zamanla unutuldu. Ama, insanlar sebebini bilmedikleri halde, bu inancı bugüne kadar sürdürmüşlerdir. Siz de bugüne kadar merdiven altından uzak durmaya çalışmıyor muydunuz?

Bazı ülkelerde, merdivenin getirdiği uğursuzluğu bozmak için bazı çarelerin var olduğuna inanılır. Örneğin, bazıları yanlışlıkla merdivenin altından geçerlerse, dört ayaklı bir hayvan görene kadar konuşmadan dururlar. Bazıları da, parmaklarını çapraz yaparak, tam 5 köpek görmek zorundadır. Büyü, ancak böylelikle bozulabilir. Merdiven altından geçerken, kara bir kedi görmek ise, uğursuzluğu kat kat arttırır.

İşte böyle çürük inançları vardır insanların. İnancın nasıl doğduğunu ve sebeplerini öğrendiğinize göre, bilmem merdivenin uğursuzluğuna hâlâ inanacak mısınız?

Bunları Biliyor Musunuz?

• Termit Nedir?

Uzunlukları 3 - 20 mm. olan bu küçük böceklerin tahta eşyayı kemirmekte gösterdikleri hüner akıllara durgunluk verir. 4-5 m. yüksekliğinde büyük termit tepeleri meydana getiren bu böcekler sıcak bölgenin dışında güçlükle yaşarlar.

Termitler ya da öbür adlarıyla divikler özellikle Afrika'da arıların veya karıncalarınkine benzer örgütlenmiş topluluklar halinde yaşarlar. Çok yumuşak ve nazik olan vücutları güneş ışığından rahatsız oldukları için ışık almayacak şekilde yer altında kazdıkları galerilerde yerleşirler. Bu aç gözlü böcekler, ağaçları veya tahta eşyayı biz farkına bile varmadan, için için kemirip yerler. Termit tepesi denilen yuvaları, doğal bir çimentoyla birleştirilmiş ince dallardan kuruludur, bu çimento o kadar sağlamdır ki, bir termit yuvası ancak kazmalarla veya dinamitle yıkılabilir. Ustaca yapılmış bir havalandırma düzeni, yuvanın iç sıcaklığını 15-25 derece arasında tutar. Termitlere ak karıncalar da denilmesine rağmen aralarında en ufak bir yakınlık yoktur ve ak karıncalar termitlerin can düşmanıdır.

• Flöre Nedir?

Flöre eskrim sporunda kullanılan bir çeşit kılıçtır. Namlusu düz ve yuvarlaktır. Keskin olmayan bu namlu, hafifçe eğrilebilir. Eskrim gibi hüner ve çeviklik isteyen bir sporda kazaları önlemek için bazı tedbirler alınmıştır. Şöyle ki, flörenin ucunda deriyle kaplı bir düğme, kabzasında da bir siper bulunur. Ayrıca eskrimciler yüzlerini ve göğüslerini korumak için çeşitli araçlar kullanırlar.

SİPRU UĞURSUZ

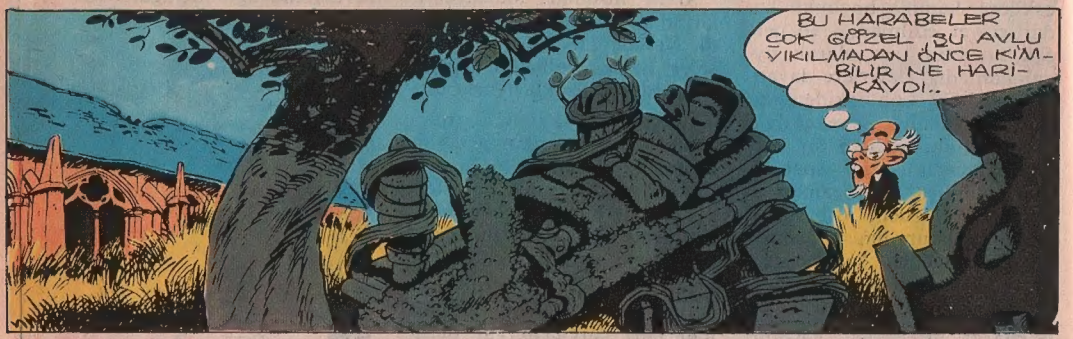

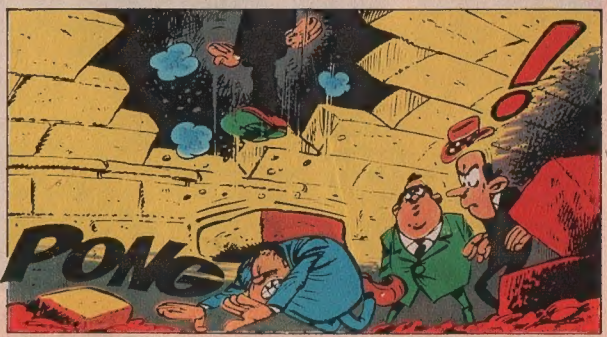

MANASTIR

ÖZET: Üçgen çetesi tarafından kaçırılan İtoh Kata' yı kurtarmak için Fanto'yla, Sipro herkesin terkettiği bir yere giderler, bu arada Kata kaçmayı başarır.

DEVAMI VAR.

İÇİNİZDEN BİRİ

KALAMIŞ'DA BAŞLAYAN ARKADAŞLIK

Küçük Cenk, dergimizin hediyesini eline alınca sevinçle annesinin yanına koştu, heyecan içinde paketi açarken, mutluluğu parlak gözlerinden okunuyordu.

Sevgili çocuklar, Kalamış sahilleri yazın İstanbul'da bir başka güzeldir. Neşeli gençlerden tutun da, sahilde oynamaya inen çocuklara, geçmiş Kalamış sahillerinden kalma anılarla dopdolu yaşlılara kadar çeşit çeşit insanlar... Tabiatla kucaklaşmak istercesine akın ederler Kalamış'a.

O gün yine sahil boyunca dizilen gazinolar tıklım tıklım doluydu. Bir süre biz de dolandık durduk... Ta ki boş bir masa buluncaya kadar. Derin bir oh... çektik oturunca. Yorulmuştuk. Etrafımızdaki insanların hepsi kendi âlemlerindeydi. Sağımızdaki masada oturan bir grup üniversiteli genç ders çalışıyordu. Az ilerimizde sıcak çaylarını yudumlarken geçmiş günleri anan yaşlılar ilişti gözümüze. Oysa bizim gözlerimiz çocuk arıyordu... Görünürlerde ise çocuk falan yoktu.

Ümitsizce denizi seyretmeye başladım. Ama aklım hep «İçinizden Biri»nin bu haftaki konuğundaydı. Sonra: «Elbet bu kadar kalabalıkta bir çocuk çıkar karşımıza...» diye teselli verdim kendi kendime... Nihayet... Evet nihayet aradığımı bulmuştum. Küçük bir çocuk sahile inen merdivenlere oturmuş, eline sıkıştırdığı çakıl taşlarını bir bir denize atıyordu. Onların suya düşerken çıkardıkları garip seslere kahkahalarla gülüyordu. Sessizce yerimden kalkıp, onun yanına, taş merdivenlere iliştim.

— «Bir taş da bana verir misin denize atayım?» dedim.

Çocuk benim sesimle birden irkildi. Dünyasını bozmuştum sanki... Anlamsız bir ifadeyle yüzüme baktı. Yuvarlak, cin gibi gözlerinden: «Sen de nereden çıktın? Kimsin?..» demek istediğini anlamamak imkânsızdı. Yine de bu soruları kendine saklayıp hiç bir şey söylemeden elindeki taşlardan birini bana uzattı.

— «Adın ne senin?» dedim.

— «Cenk...»

— «Seninle arkadaş olalım mı Cenk?»

Cenk gözlerinden zekâ fışkıran, afacan bir çocuk. Durmadan konuşup bir şeyler anlatıyor. Doğan Kardeş'in «İçinizden Biri» kervanının şanslısı olduğu için de günlerinin en mutlusunu yaşadığını sık sık belirtiyordu...

— «Olalım ama sen kimsin?...» Elimdeki taşı çok ilerilere fırlatıp: «Ben Doğan Kardeş'in muhabiriyim.» diyecektim ki küçük Cenk sözümü yarım bıraktırdı. Çünkü o benim adımı Doğan Kardeş zannetmiş; hayretle: «A... a... nasıl olur siz kardeş değil, bir ablasınız...» diye atılmıştı. Anlaşılan küçük Cenk henüz Doğan Kardeş'i tanımıyordu çocuklar. Yanımda taşıdığım dergilerden birini ona gösterdim. Merakla kaptı elimden... Sonra: «Ama ben daha okula gitmiyorum. Okumayı bilemiyorum. Neler yazıyor burada?» diye sormaya başladı. Küçük masalları, fıkraları okumaya başladım Cenk'e. Çok hoşuna gitmişti: «Bu yıl okula başlayacağım. O zaman kendim okurum değil mi?» dedi. İşte o zaman anladım ki çocuklar, yeni bir arkadaş daha edinmişti Doğan Kardeş. İçimden; Kalamış'da başlayan bu arkadaşlığın uzun yıllar sürmesini diledim. Cenk, Doğan Kardeş'i, Doğan Kardeş de Cenk'i çok sevmişti.

— «Neler yapıyorsun, neleri seviyorsun?.. Bize biraz kendini anlatsana Cenk» dedim. Gözlerini mecmuadan ayırmadan: «Resim yapıyorum. Yüzüyorum...» dedi. «Demek resim yapıyorsun. Öyleyse yeni arkadaşının sana küçük bir hediyesi var. Bakalım beğenecek misin?» Sözlerim Cenk'i bayağı heyecanlandırmıştı. Gözlerini elimdeki küçük paketten ayırmadan: «Söyle bakalım ne var içinde?» dedi. Kutudan çıkan renkli boyalar küçük Cenk'i mutluluğuna mutluluk katmıştı. «Şey...» dedi. «Yukarıda annemler oturuyor. Onlara gidip gösterebilir miyim. Nasıl şaşıracaklar kimbilir...»

Hoplaya zıplaya merdivenleri çıkan Cenk soluğu annesinin yanında aldı. Onun çocuk dünyasına ister istemez giriyor, sevincine, mutluluğuna ortak oluyorduk.

Dileğimiz gelecek günlerde de sizin sevincinize ortak olmak Sevgili Çocuklar...

Hoşça Kalın

SIDIKA DURMUŞ

İÇİNİZDEN BİRİ KERVANIMIZ BİR GÜN SİZİN DE KAPINIZI ÇALABİLİR

Doğan Kardeş HER YERDE HER AN SİZİNLE

STİNGREY

ATLANTA'YI KURTARMAK İÇİN ADAYA YÜZEREKEN KÖPEKBALIKLARI SALDIRIR TROY ONLARLA BOĞUŞUR. YENİLMEYE DE HİÇ NİYETLİ DEĞİLDİR.. AMA VAHŞİ YARATIKLAR DURMADAN TROY'A SALDIRIRLAR....

KÖPEKBALIĞI [illegible] DİŞLERİNİ GEÇİRİRKEN BIÇAĞINI SAPLADI.

KÖPEKBALIĞI ÖLMÜŞTÜ AMA KENDİ YARALANMIŞTI..

BACAĞIM ÇOK SANCIYOR... DAYANAMAM FAZLA ÇOK KÖTÜ ATLANTA'DA BEKLİYOR..

AYNI ANDA FONS'DE TROY'U ARIYORDU.

OKYANUS TÜNELİNDE İLERLEMEYE BAŞLADI STİNGREY

MAĞARANIN ALTINDA TİTAN CANAVARLARI VAR

ONLARA BENİ VURMA ZAMANI VERMİYE ÇEĞİM...

HIZLA ARALARINDAN GEÇTİ.

VE BALIK GEMİLER BİRBİRLERİNİ VURDULAR...

TROY İSE SON ANLARINI YAŞIYORDU....

ŞON GAYRETLE BALIĞIN KARNINA DALDIRDI BIÇAĞINI VE BİRAZ SONRA

KENDİNDEN GEÇEREK SUYUN DİBİNE ÇÖKTÜ VE ÖYLE KALDI..

FONS ONU TAM O ANDA BULDU....

FONS, KAPTANI GEMİYE ALDI. VE TEDAVİSİNİ YAPTI....

ÇABUK ATLANTA'YA GİDELİM

AZ SONRA ADAYA ÇIKTILAR.

TROY ÖLDÜ MÜ FONS?

HAYIR AMA YARALI GEMİDE YATIYOR..

AYNI ANDA DENİZALTINDA

ÇABUK BÜTÜN SAVAŞ GEMİLERİNİ ÇIKARIN..

SAVAŞ GEMİLERİ HIZLA YOLA ÇIKTILAR...

DEVAMI VAR.

Yazan : KEMALETTİN TUĞCU

KARANLIKTAKİ ÇOCUK

⑫

ÖZET: Çitlenbik sokağı sakinlerinden olan Hamdi Bey ve oğlu Engin mahalleye yeni gelen komşularıyla çok iyi geçinirler. Engin evin küçük kör kızı Lâmia'yla çok iyi arkadaş olur, fakat bir gün Lâmia bahçede oynarken kaybolur, herkes onu aramaya koyulur. Hamdi Bey ve Engin onu bulurlar. Küçük kız sonunda ailesine kavuşur.

Bir gün, babamla onlara gittik. Babam Bedri Bey'e:

— «Beyefendi oğlum,» dedi. «Bu yavrucağı bir kere daha bir hekime gösterseniz belki gözlerinin açılması mümkün olur.»

Bedri bey, «Ben bunu düşünmez miyim,» dedi. «Göstermediğimiz doktor kalmadı. Kusur gözlerinde değil, beynindeymiş. Daha bebekken beşikten düştü. Bu sarsıntı ile gözleri görmez oldu. Ya görme sinirleri zedelenmiş, ya da başı içinde bir felç olmuş diyorlar.»

Babam ellerini açarak, «Ey yüce Tanrım,» diye dua etti. «Sen bu bir damla yavrucağın böyle karanlıkta yaşamasına razı olmazsın, onu affet ulu Tanrım, ona da anasına, babasına, hepimize de acı. Bağışla gözlerini ona.»

Biz tam bunları konuşurken bir gürültü oldu. Arkasından Lâmia'nın annesinin sesi, «Lâmia düştü, Lâmia merdivenlerden düştü!» diye bir çığlık attığını duyduk.

Merdivenden düşen Lâmia'yı doktora götürdüğümüz vakit hepimiz nefesimizi tutup doktorun söyleyeceklerini bekledik.

Dışarıya fırladık. Lâmia en sonunda, annesinin kucağında baygın yatıyor, burnundan hafif hafif kan geliyordu. Zavallı annesi çırpınarak ağlıyor, anlatıyordu:

— «Aşağıdaki sesleri duydu. Tespihçi amcamla Engin ağabeyim gelmiş, onlara gideceğim,» dedi. «Ben yetişinceye kadar merdivenlere varmıştı, ta aşağıya kadar yuvarlandı.»

Bedri Bey de bir köşeye yığılıp kalmıştı. Babam:

— «Telâş yok,» dedi. «Engin, koş oğlum, bir hekim bul.»

Ben fırlayıp gittim. Hekimle beraber döndüğüm zaman Lâmiayı odasındaki süslü karyolasına yatırmışlardı. Kendisini bilmiyordu.

Hekim çocuğu muayene etti, «Başını çarpmış,» dedi. «Hiç sarsmayınız. Başına buz koyduğunuza iyi etmişsiniz. Şimdi bir enjeksiyon yaparım, uyur, sakın uyandırmaya

kalkmayın. Yirmi dört saat geçmeli aradan.»

Lâmia'ya bir iğne yaptı, herkesi teselli ederek gitti.

★

Lâmia'nın gözlerinin görmemesini hepimiz unutmuştuk. Onun yaşamasını istiyorduk. Babam ağlıyor:

— «Ulu Tanrım, onu bize bağışla. Senin işine karıştığım için beni de affet. Sana bir can lâzımsa benimkini al,» diyordu.

İki evin halkı birleşmişti. Annem bir yerde duramıyor, evin işlerini görüyor, hizmetçileri bir tarafa itiyor, teyzem de onunla beraber çalışıyordu. Bedri Bey, «Hemşire hanım, kimde yemek yiyecek hal var ki uğraşıyorsunuz,» diyordu.

Zavallı annem:

— «Ne yaptığımı ben de bilmiyorum,» diyordu. «Bir şeyler yaparsam yavrucağın yaşamasına yardım edeceğimi sanıyorum.»

★

Saatler, o kederli saatler, korkulu saatler ağır ağır ilerliyor, hepimiz üzüntüden eriyorduk.

Lâmia bir taş bebek gibi hareketsiz yatıyordu.

Annesinin üzerine bir ağırlık çökmüş, divanın üzerine serilmişti. Bedri Bey durmadan sigara içiyordu.

Benim babam oda kapısının dışarısında, yere oturmuş, durmadan tespih çekiyor, sallanıyor, dualar okuyor, arada bir yaşla dolan gözlerini ceketinin yeni ile siliyordu.

★

Akşam böyle oldu, karanlık bastı, ışıklar yandı, gece ilerlemeye başladı. Kimse yemeği, uyumayı, hatta konuşmayı düşünmüyordu. Her dakika bir çığlık kopacak gibi bekliyorduk.

Yavaş yavaş gece bitti, ortalık ağardı. Çitlembik sokağından tek tük arabalar, satıcılar geçmeye başladı. Komşular bağıran satıcıları susturuyor, üçü beşi bir araya toplanan çocuklar gürültü etmeden pencerelere bakıyordu.

★

Öğleye doğru idi. Lâmia'nın yanakları uykudan kızarmış, elini, kolunu kımıldatmaya başlamıştı. Dudakları aralandı, yavaşça inledi. Elini başına doğru kaldırdı:

— «Başım ağrıyor, anneciğim,» dedi.

Belkıs Hanım telâşlandı.

— «Yavrum, Lâmia'cığım,»

Diye üstüne kapandı. Kolundan tuttum:

— «Yavaş,» dedim. «Sarsmayın.»

Lâmia benim sesimi duydu. Başını bana doğru çevirdi.

— «Anne, Engin ağabeyim gelmiş.»

Bir eli gözlerinin üstündeydi. Bir eliyle beni aradı. Parmakları yüzümde dolaştı.

— «Başım acıyor, Engin ağabey,» dedi.

— «Sen kımıldama, sarsılma,» dedim. «Başının acısı geçecek.»

— «Peki Engin ağabeyciğim,» dedi.

Tekrar uykuya daldı.

★

Saatler geçti yine. Lâmia uyandı. Elini gözlerinin üstüne kapattı.

— «Anne,» dedi. «Başımın içine aydınlıklar doluyor, gözlerimi ağrıtıyor.»

Bir eliyle pencereyi gösterdi:

— «Oradan geliyor, anne.»

Herkes odaya dolmuştu.

Hekim yine geldi. Tekrar muayene etti ve:

— «Geçmiş olsun,» dedi. «Artık tehlike kalmadı. Şimdi oturabilir.»

Lâmia'yı omuzlarından tutarak kaldırdım. Hep elini gözlerinin üstünde tutuyordu. Hekim:

— «Bana bak kızım,» dedi.

— «Gözlerimin içi acıyor Doktor Beyamca.»

Doktor işaret etti. Perdeyi kapattık. Oda da loşlaştı. Hekim:

— «Bana bak kızım,» dedi. «Elime bak.»

Lâmia doktorun eline bakıyordu. O elini sağa sola doğru götürdükçe Lâmia'nın gözbebekleri de elin gittiği yere doğru çevriliyordu.

— «Doktor sevinçle, gözleriniz aydın,» dedi. «Düştüğü için gözleri görmeyen çocukcağız yine düşüp beyni sarsıldığı için görmeye başladı. Bu bir mucizedir.»

Babam ellerini açarak, çocuk gibi ağlarken, «Ey Ulu Tanrım,» diyordu. «Sana bin şükürler olsun.»

SON

Lâmia kendine geldikten bir süre sonra bize boş gözlerle baktı. Hepimiz nefeslerimizi tutup işin sonunu bekliyorduk.

MANTAR CÜCELERİ

SİHİRBAZA KARŞI SAVAŞ

1

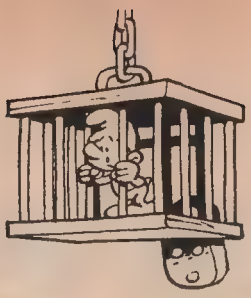

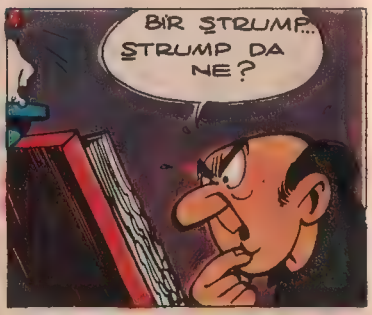

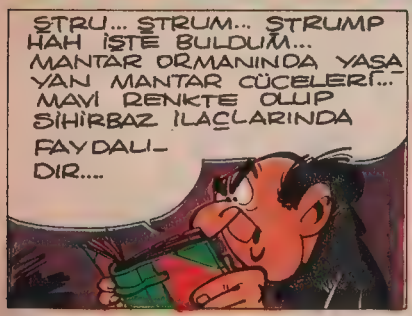

ERTESİ SABAH..
BU SAZLARI MUTLAKA BURADAN AYIKLAMALIYIZ... MANTAR DEDE HAKLI....
MANTAR DEDE ... MANTAR DEDE ... BAŞKA ŞEY BİLMEZ-MİSİN SEN BİLGİÇ ?
HEPİMİZ YAPACAĞIMIZ İŞE KENDİMİZ KARAR VERİRİZ..
ÇOK YANLIŞ FİKİRLERİN VAR SENİN...
MANTAR DEDE HAKLIDIR HER ZAMAN...
OH!
ŞURAYA BAK NELER YAZIYOR... PASTALAR ORMANI VARMIŞ...
PASTALAR ORMANI
MİYAM... MİYAV... YAŞASIN..
ÖNCE BİR MANTAR DEDEYE SORSAK...
AMMA DA KORKAKSIN BİLGİÇ... MANTAR DEDEYE NE?
DUR BEKLE BİRAZ..
DURAMAM..
Buradan
Burası değil..
İŞTE..
MANTAR DEDE SANA KIZACAK...
Çat..
!
KAPANA KISILDIM... MANTAR DEDEYE HABER VER...
İŞTE

DEVAMI VAR.

ELMAS DENEN MUCİZE

Elmasın aslında bir cins kömür olduğunu bilir miydiniz çocuklar? Evet bildiğimiz kömür... Ama tabii ki, onu sobalarımıza atıp yakmamıza imkân yok. Bilinen cisimler arasında en serti olan elmas, ayrıca bütün madenler arasında en dayanıklısıdır da.

Pembe, sarı, mavi, siyah renkte olan elmaslara sık sık rastlanır. Ayrıca en büyük özelliği elektriği iletmemesi ve ışığı istenilen yöne kırabilmesidir.

Evvelce elmas pek bilinmiyordu. 15. yy. da Fransız hanımlar elması mücevher olarak kullanmaya başladıktan sonra, bu kıymetli taş moda oldu. O zamanlar elmas, Hindistan'daki bir madenden çıkarılıyordu. Fakat 18. yy. da Hindistan elmas ihtiyacını karşılayamaz oldu.

Başka yerlerde kaynaklar aranmaya başlandı. Brezilya'da elmas bulundu. Fakat en önemli kaynaklar Afrikada'ydı. Binlerce insan Güney Afrikada'ki vadilere koşarak şanslarını aramaya koyuldular ve burada bir şehir meydana getirdiler. Şimdi bu şehir dünyanın en önemli elmas üretim merkezidir.

Güney Amerika'da Brezilya'dan başka, Guyana ve Venezuella, Sibirya'da Yakut Cumhuriyeti de elmas çıkarmaktadır.

Elmas kullanılmadan evvel bir takım işleme tabi tutulur. Elmas kesicileriyle istenen şekil verilir. Bu iş için keskin bronz biçkiler kullanılır. Çoğunlukla elmas ikiye bölünür ve her yarımın üstü yuvarlak bir şekilde kesilerek mücevher haline getirilir.

Bugün elmas daha çok endüstride kullanılmaktadır... Mücevher olarak kullanılan elmas çok değişik renk ve biçimlerde bulunur. En makbulü beyaz olanıdır.

Şimdiye kadar bulunan elmaslar arasında en irisi 1905 yılında Afrika'da çıkarılmış olan 620 gr. ağırlığındaki Culligan elmasıdır. Elmas yataklarının en fazla bulunduğu yer de, Güney Afrikadır.

İşte size yüzyıllarca kadınların rüyasını süsleyen bu kıymetli taşın küçük hikâyesi. Aslında bütün kıymetli taşların niçin son derece pahalı olduğunu bundan böyle daha iyi anlarsınız herhalde.

Büyük bir iş gücü ve emekle elde edilen elmas, yakut ve benzeri taşlar, üstelik elde edildiği şekilde kullanılmadığı için de, uzun uğraşılardan sonra piyasaya çıkarılmaktadır.

İşte böylece çocuklar, annelerinizin rüyalarını süsleyen, tarihte bile ismi geçen elmas en göz kamaştırıcı haline gelir.

1905 yılında Transval'da bulunan Culligan elmaslarından bir parça görüyorsunuz.

**Bisikletler,
futbol topları,
kulüp formaları,
ansiklopediler,
pergel takımları,
dolmakalemler,
kuruboya ve suluboya
takımları ve
daha yüzlerce
hediyeden biri**

**NİÇİN SİZİN OLMASIN?
BUNLARDAN BİRİNİ
KAZANABİLMEK İÇİN,
ARKA SAYFALARIMIZDA
YAYINLADIĞIMIZ
KUPONLARDAN ALTISINI
YOLLAMANIZ YETER...**

KUPONLARINIZI GÖNDERMEYİ UNUTMAYIN!

Bu hafta beşincisini yayınladığımız kuponlarımızın sonuncusu gelecek sayımızda yayınlanacak. En geç 26 Ağustos tarihine kadar bu altı kuponu adresimize yollayın, kuramıza katılma şansını elde edin.

KUPONLARIN YOLLANACAĞI ADRES :

(Yazla Gelen Müjde) Servisi
«Cağaloğlu, Türbedar sokak, 22 İSTANBUL»

DİKKAT : GÖNDERECEĞİNİZ KUPONLARLA BİRLİKTE, ADINIZI, SOYADINIZI VE EV ADRESİNİZİ BİLDİRMEYİ UNUTMAYIN...

Küçük Ressam

Demet'e bebeklerini mi yoksa, renkli kalemlerini mi seviyorsun diye soracak olsak, ondan alacağımız cevap mutlaka «Renkli Kalemlerimi,» olacaktır. Küçük, ressam boş dakika bulduğu anda hemen resim yapmaya başlıyor.

— «En sevdiğim şey tabii ki resim yapmak,» dedi küçük, güzel kız. «Bende bu büyük bir tutku halinde... Annem, babam eskiden bu tutkuma kızıyorlardı, ama şimdi onlar da benim ressam olmamı istiyorlar.»

Karşımızda sarışın, bebek güzelliğinde bir kız çocuğu anlatıyordu bütün bunları. Bir yandan da, odasında arkadaşları için sergilediği resimleri tek tek gösteriyordu bize.

Kızın adı Demet Apak... Altı yaşında, Rüştü Uzel Kız Enstitüsü ana okuluna gidiyor. Küçüklüğünden beri yaşantısından bazı sahneleri resimlerle yansıtmak onun özelliği. Çizgilerindeki ince figürler ilerde iyi bir ressam olacağını kanıtlıyor.

Genellikle turuncu ve mor renkleri kullanan Demet, bu yıl okula başlayacakmış, onun için dergimizi okuyamıyor, ama bütün hikâyelerimizi de biliyor... Her pazartesi hemen annesine koşup, dergimizi baştan sona okutuyormuş...

Son yaptığı resimlerde özellikle renk renk, boy boy, çeşit çeşit ağaçlar dikkatleri çekiyor... En severek yaptığı konulardan biri de, millî oyunlarımızı oynayan çocuk resimleri çizmek...

İşte size küçük yaşta sanat hayatının ilk adımlarını atan Demet... Onun da göğsümüzü kabartacağına kuşkumuz yok.

Demet Apak, odasında açtığı sergiye arkadaşlarını çağırmıştı. Aşağıda resimlerinden biri.

Demet resimlerde canlı renkler kullanmayı seviyor. Resimlerini gören ressamlar, ondan çok ümitliler.

TRAFİK İŞARETLERİNİ TANIMAKLA BUGÜN KENDİNİ, YARIN KARDEŞLERİNİ KORURSUN

AĞIR TAŞIT YOLU

Bir yolda yukarıdaki işaretin bulunması sağ taraftaki yolun ağır taşıtlara ayrılmış olduğunu gösterir. Diğer taşıtların o yoldan gitmesi tehlikeli ve yasaktır.
Bu işareti gördüğünüz yolda ağır taşıt kullanıyorsanız yolun sağ tarafına geçin. Sağı takip ederek ilerleyin. Bu kurala uymakla birçok kazalar önlenir.

DOĞAN SİGORTA

Sizin Sigortanız

M 2432

MORAN: 962 - 36

Bir Okuyucu Hikâyesi

YILBAŞI ARMAĞANI

Yazan: Ayhan KORKMAZ

ONGUN bir ailenin tek çocuğu idi, annesi ve babası onu çok şımartmışlardı. Sınıfını ikişer sene okuyarak geçiyordu. Bu yıl ikinci sınıfa devam ediyordu. Halbuki orta sonda olması lâzımdı. Ongun isteseydi sınıfını iftiharla geçebilirdi. Üstün zekâlı bir çocuktu. Ama çalışmıyor, vaktini polis romanları okuyarak geçiriyordu. Bu yüzden gözleri bile bozulmuştu ama bir türlü vaz geçmiyordu okumaktan. Böyle giderse bu yıl da sınıfta kalacağı apaçık ortadaydı. Babası bunu biliyor fakat sesini çıkartmıyordu. Çünkü oğlunun bir gün bu huylarını bırakacağına emindi.

Ongun'un babası Ahmet Bey, tıp alanında ilerlemiş bir profesördü. İnsanlığa yararı dokunmuş olan bu adam yeni bir buluşun peşindeydi. Rakipleri bunu her nasılsa sezmişler ve plânları çalmak için çareler aramaya başlamışlardı. Yılbaşı gecesi Ahmet Bey evinde eğlenmeyi istemişti, o yüzden bazı dostlarını ve meslektaşlarını evine davet etmişti... Kaç zamandır göremediği dostlarını bu vesileyle görmek ve onlarla bol bol tartışmalar yapmak istiyordu. Zaten her bilim adamında olduğu gibi onların toplantıları hep tartışma içinde sürer giderdi. Hani biraz sabırlı davranmasalar kavga bile edeceklerdi ama ancak kırk yılda bir buluşabiliyorlardı.

Nihayet yılbaşı gecesi beklenenler geldiler; bunlar arasında üç dört yabancı misafir de vardı. Ahmet Bey onlarla tanıştı. Biraz sohbet ve eylenceden sonra bir köşeye çekildiler ve çeşitli konularda tartışmalara daldılar. Bir aralık Ongun da onların yanına gittiğinde babası artık ona yatıp uyuması gerektiğini söyledi. Bu konuda Ongun ne kadar ısrar etse faydasızdı. Bunu bildiği için istemeye istemeye misafirlerden izin istedi ve odasına gidip yattı. Ama ne kadar uğraşsa uykusu gelmiyeceğini biliyordu. «En iyisi gidip dün yarım bıraktığım romanı okuyayım.» Yatağından kalktı elektriği yakacağı yerde oyun olsun diye pilli cep fenerini yaktı. Şimdi artık o kendini büyümüş hissediyor, roman kahramanları gibi korkusuzca hareket ediyordu. Çalışma masasına doğru yürüdü, çekmecesini çekti, ama hayret; kitap orada yoktu! Canı sıkılarak, «Her halde babama bugün okuldan durumumu bildirmişler. Olacak iş mi, şimdi uyuyabilirsen uyu bakalım; hem de tam heyecanlı yerinde kalmıştım; en iyisi mutfağa gidip bir şeyler atıştırmak.» diye düşündü. Cep feneri elinde merdivenlerden inmeye başladı, arada bir durup etrafı dikkatle dinliyor, bu arada cep fenerini söndürmeyi unutmuyordu. Ama o da nesi? Babasının çalışma odasında ışık yanıyordu. Babasının arkadaşlarıyla orada konuştuğunu zannetti. Ama odadan hiç konuşma sesi gelmiyordu, sadece birtakım hışırtılar ve ayak sesleri duyuluyordu. «Babam her halde,» diye düşündü. Ne yaptığını merak etti, gidip bakmaya karar verdi hem böylece öteki şüphesini de gidermiş olacaktı. Kapının tokmağını yavaşça çevirdi. Yine aynı sessizlikle içeriye süzüldü. Ama az daha heyecandan bayılacaktı. Kapıya arkası dönük yabancı bir adam dalgın bir şekilde elinde tabancasıyla çekmeceleri karıştırıyor, bulamadığı zaman kâğıtları yere atıyor, kitapları yırta yırta çeviriyordu. Oda berbat olmuştu. Ongun daha fazla duramadı, dışarıya çıkarak bir an düşündü, sonra kapıya baktı, kapının üzerinde anahtar vardı. Çeviriverdi, kapı kilitlenmişti. Adam bu sesi duymuş olmalıydı ki kapıyı yumruklamaya başladı paniğe kapıldığı için azmış bir aslana dönmüştü. O kadar çok gürültü yapıyordu ki salondakiler de bunu duydular merakla ev sahibine baktılar. Ahmet Bey gidip bakmak için izin istedi, tam o sırada Ongun koşarak içeriye girdi, heyecandan sapsarı olmuştu, kesik kesik konuşarak:

— «Babacığım... çalışma... odanızda hırsız... var.» dedi.

Ahmet Bey: «Doğru mu söylüyorsun yavrum?» dedi, «Her halde hayal görmüş olacaksın.»

— «Hayır babacığım onu öyle bir hapsettim ki debelenip duruyor.»

Ahmet Bey ve misafirler heyecanlı bir halde dışarıya çıktılar, hakikaten doğruydu oğlunun dedikleri. Telefona doğru yürüdü, polis müfettişini ve polisleri çağırdı. Kısa zaman sonra gelmişlerdi. Ongun'u başarısı için kutladılar. Ahmet Bey'e misafirler eşi bulunmaz bir oğlu olduğunu söylüyorlardı. Ahmet Bey ise büyük bir gururla oğluna baktı. Onun bu bakışı Ongun'a yeter de artardı bile, onun için en büyük armağan babasının kendisini sevmesi ve onun da yararlı işler görebileceğine inanmasıydı.

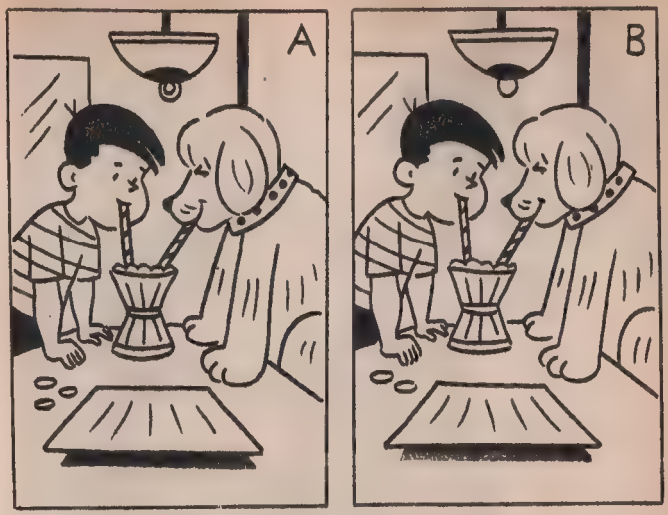

İki resim arasında tam beş tane hata var. Biraz dikkat ederseniz bulabilirsiniz.

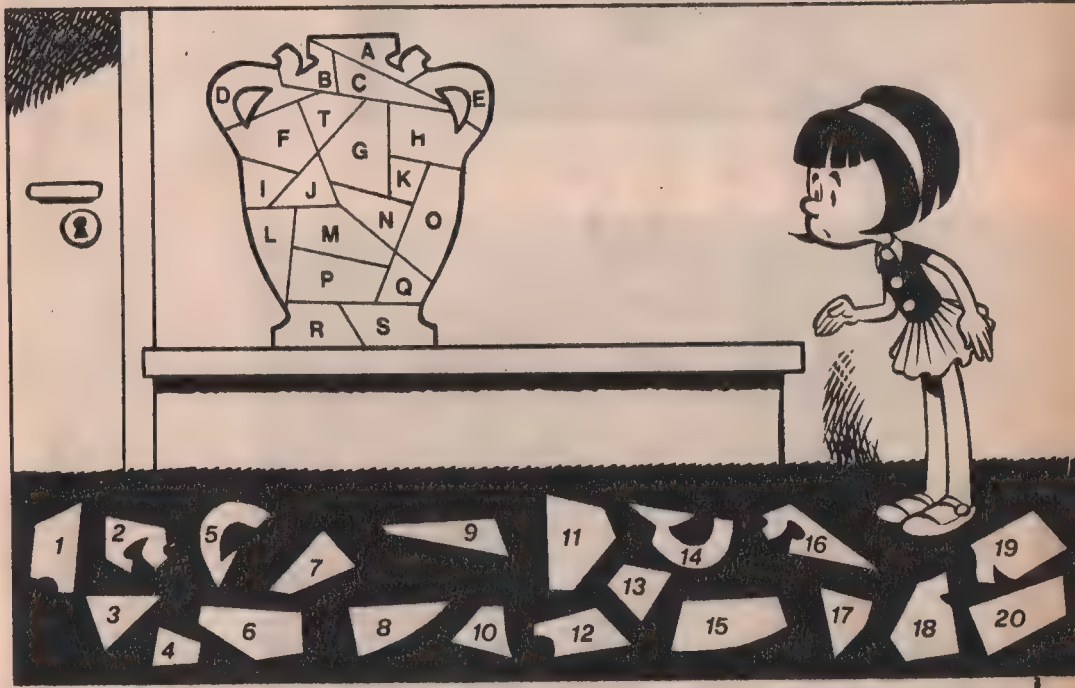

Küçük Ayşe, kıymetli vazoyu düşürüp kırıvermiş. Onu hemen onarması gerek, ama yerdeki parçalardan hangisi nereye ait bir türlü bulamıyor. Ona yardım eder misiniz?

(Cevaplar 31. sayfada)

NİLGİRİ PLATOSUNDA HAYAT

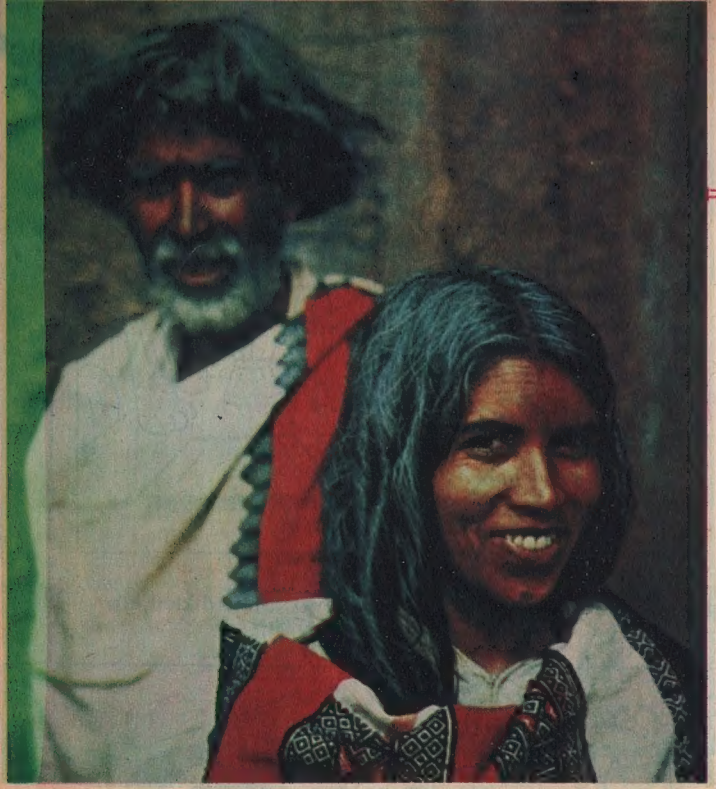

Hidistan'da yaşayan insanlar genellikle zayıf, bakımsız olurlar, ama Nilgiri platosunda hayat, daha cömert davranmıştır.

Hindistan'ın, Nilgiri tepelerinde, yeşillikler arasında yaşayan kabileler, medeniyetin getirdiği yeniliklerden uzak, 200 yıldır aynı yaşantıyı sürdürmektedir.

⁂

Hindistan deyince akla, bir deri bir kemik insanlar, zayıflıktan ölmek üzere olan inekler ve kıtlık gelir. Nüfusunun hemen hemen yarısı aç olan Hindistan'da, yemyeşil yüksek tepeleri ve bereketli topraklarıyla, Nilgiri Platosu, bu ülkeye uymayan bir görüntü içindedir. Koyun sürülerinin doyasıya otladığı yeşillikler içindeki bu platoda yaşayan kabileler, medeniyetle temasları olduğu halde, 200 yıldır, yaşantısını hiç değiştirmeden, aynı gelenekleri, aynı inançları sürdürmektedir. Nilgiri Platosunda zaman, sanki durmuştur. Dört ayrı kabilenin barındığı bu topraklarda, en güçlü kabile olan Toda'nın sözü geçer.

Toda'lılar, genellikle güçlü, kuvvetli insanlardır. Erkekleri saç ve sakal uzatır, kadınları ise saçlarını inek sütünden yapılan tereyağınla yağlayarak, uzun örgüler halinde iki yandan sarkıtırlar. Erkek ve kadınların giyimi aynıdır. Kenarları, Toda kadınlarının işlemeleriyle süslü, sarî gibi, düz ve geniş pelerinlere sarınırlar.

Bu ülke insanlarının başlıca üretim kaynağı, inektir. Sütünden yağ ve peynir yaparlar. Fakat, asla etini yemezler. İnek, onlar için kutsaldır. Hatta, kurban olarak kesilen ineklerin bile etlerini yemeyip, tapınaklara sunarlar. Herkes kendi ineğini tanır. Sürü halinde otlayan ineklerin içinde, hemen kendi hayvanlarını ayırt edebilirler. Sürülerin çobanlığını, kabilenin çocukları yapar.

Toda kabilesi garip geleneklere sahiptir. Örneğin yaşlılara saygı belirtisi, onların ayaklarını öpmektir.

Toda kabilesinin yaşadığı platoda, insanlar bambu kamışları, tahta ve çamurdan yapılmış evlerde otururlar. Kulübemsi evlerin damları ot ve samanla örtülüdür. Toda kadınları geleneksel modellere uyarak diktikleri elbiseleri şehirlerde satarlar. Bir kısım köylü de, tarlalarda çalışır...

Nilgiri Platosunun yerlileri, 5 ilâ 20 nüfuslu köylerde, tahta, bambu kamışları ve otlardan yapılan küçük kulübelerde yaşar. Her köyün ayrı bir de tapınağı vardır.

Medeniyetin böylesine ilerlediği bir çağda, hâlâ eski yaşantısını sürdürebilen bu kabileler, tabiatla başbaşa geçirdikleri bu ilkel yaşantılarından oldukça memnun görünüyorlar. Belki de bu yaşantının, bizim bilmediğimiz ilginç yanları vardır.

Birazda Gülelim

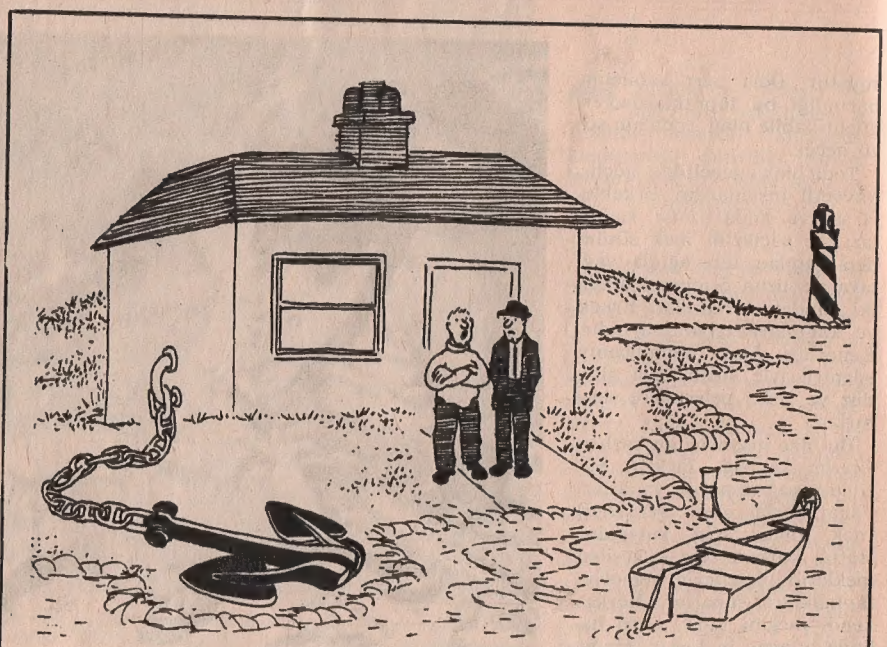

— «Bu çapa mı? Deniz yükseldiği vakit lâzım oluyor.»

YAZISIZ

— «Bu bey de mağazamızın antika eşyalarını koruyan gizli polisidir.»

bu hafta Doğan Kardeşler

DOĞUM GÜNÜ HEDİYELİ BU SAYFAMIZA KATILMAK İÇİN: Ad ve soyadınızı, doğum yer ve tarihinizi, ev adresinizi yazıp, doğum gününüze 2 ay kala 2 vesikalık fotoğrafla birlikte «DOĞAN KARDEŞ — Bu hafta Doğan Kardeşler sayfası — P. K. 1146, İSTANBUL» adresine postalayınız.

Murat Toksöz
Ankara 30.7.1962

★Mehmet Emini
Adana 1.8.1960

Haluk Uğur
İst. 1.8.1962

M. Göksel Evirgen
İzmir 1.8.1965

Ercan Akçıl
Malatya 2.8.1960

★Yusuf Kahraman
Eskişehir 3.8.1961

İnanç Keserli
Mersin 1962

Funda Erkmen
İst. 1963

Meltem Alayoğlu
Ilgaz 1964

Funda İlpars
Ankara 1966

Gürkan Kesdik
İzmir 1966

Lale Erkmen
İst. 1970

OYUN-EĞLENCE BİLMECE ÇÖZÜMLERİ

- İki resim arasındaki beş fark şunlardı:

1 — Çocuğun blûzundaki çizgiler, 2 — Köpeğin tasması, 3 — Masanın üzerindeki paralar, — Çocuğun arkasındaki camın gölgesi, 5 — avizedeki lamba.

- Ayşenin kırdığı vazolar şu şekilde yapıştırılabilirdi.

a — 16, b — 2, c — 9, d — 14, e — 5, f — 18, g — 11, h — 19, ı — 10, j — 3, k — 4, l — 8, m — 6, n — 7, o — 15, p — 20, q — 13, r — 1, s — 12, t — 17.

GELECEK HAFTA NELER VAR?

- Koreden küçük bir misafir Mecmuamızı ziyarete geldi ve Doğan Kardeş onu İstanbul'da gezdirdi.
- Stingrey'in yepyeni bir macerası...
- Yeryüzünde bir Cennet...
- Ayın Şiirleri...

Doğan Kardeş
HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ

Pazartesi günleri çıkar.
29 TEMMUZ 1974
Sayı : 31 Sıra No : 967
Yıl : 29 Cilt : 2

Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü :
ŞEVKET RADO

Yazı İşleri ve İdare :
Divanyolu, Türbedar Sokak 22 İSTANBUL ★ Doğan Kardeş P. K. 1146 - İSTANBUL ★ Telefon : 27 95 10 (Santral) ★ Dağıtım ve Abone: Bateş Bayilik Teşkilâtı Cağaloğlu, Molla Fenârî Sokak 1 - İSTANBUL

ABONE ŞARTLARI
Yurt içi adi posta, yıllık: 80 TL. ★ Altı aylık: 40 TL. ★ Yurt dışı adi posta, yıllık: 110 TL. ★ Altı aylık: 55 TL. ★ Yurt dışından abonelerini uçakla isteyenlerden bulundukları ülkeye göre ayrıca uçak ücreti alınır. Adres değişikliği için 100 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir. ★ YAPI ve KREDİ BANKASI'nın şube ve ajanslarından abone kaydolunabilir.

DİZİLDİĞİ ve BASILDIĞI YER :
Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş.
Gönderilen yazı ve resimler iade edilmez.

İLÂNLARINIZ İÇİN İLÂN SERVİSİMİZE MÜRACAAT ETMENİZİ RİCA EDERİZ.
Tel. : 27 95 10

HEDİYE KUPONU - 5

Cancan ile afacan